

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos.....	0'95
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar v s' Estrangèr.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	5'50

CARTES FILOLÒGIQUES.

QUARTA.

Amich méu:

Aquesta es sa derrera carta y amb ella acabaré sa llarga pesada contestació a ses preguntes qu'una després s'altre m'has fêtes y que per cèrt m'han importunat de lo més.

Me parles d'es renaixement de ses lletres catalanes; sí, amich méu, aquest renaixement significa qualche cosa més que pura afició y passatèms. Significa un adelant tal vegada no apreciat fins y tot per aquelles persones que conran sa nòstra jove literatura. Es renaixement de ses lletres catalanes indica cèrta reacció favorable en-vers d'aquelles passades costums que foren ses costums d'es nòstros véys, es séu gust, es séu estil. Y significa també amor a ses nòstres glòries y desitx per apareixe a devant el mon com a vertadés catalans, es dí, ilustrats y patriòtes. Y no cerquis, amich méu, un pòble gran d'es mitx d'aquells pòbles que no estiman lo séu, no cerquis virtut d'allà ahont no hey ha patriotisme; perque s'ignorancia y s'escepticisme no produhirán jamay altre cosa més que misèria y brutalitat.

¿Y sa llengo mallorquina se confon amb sa llengo catalana? sí, amich méu, s'hi confon perque es sa mateixa llengo ni més ni pús. Tothom heu comprèn axí y axí es efectivament; sòls hey ha diferències de detall, petites excepcions de gramàtica y un nombre reduhit de vocables que no son comuns a ses dues regions de Catalunya y Mallorca. Mes, aquestes diferències ecsisteixen per falta de cultiu y per falta d'una gramàtica que fòs usual y estrictament unida y que tengués relació a s'antich reyalme d'els Jaumes. Es nòstros literats s'hàn perdut casi tots ells per massa esclussivistes, per volé imposá es séu pensament a n'es pensament d'els altres y d'axò ha sortit naturalment una confusió ortogràfica que durará fins qu'hey

haja un esperit pròu general de bona armonia y nèt de vulgarismes preocupacions. Els mallorquins, per ecsemple, preténen que sa séua dicció es més pura y més lligítima fundantsè que Mallorca, ocupant una posició favorable, no ha tengut relacions tan dirèctes perque sa séua llengo prenguéis vicis de lleuguatge. Els catalans supòsan qu'allà ahont va neixe sa séua llengo forsat ha d'essè es punt ahont se parli amb més pureza y amb més naturalitat sa llengo catalana; y els valencians poch més poch manco diuen y retrèuen es maleixos conceptes d'els fiys de Catalunya. ¿Qui té rahó? cap d'es tres. Perque de cada banda han d'amollá una mica aquest malefich esclussivisme bò no més per fè apareixe a sa nòstra llengo com un miserable y probíssim dialècte. Que s'inventi una gramàtica catalana, qu'à demunt ella s'hi escriga un'ortografia prudent y lògica y senzilla; que totes ses publicacions periòdiques sian dictades y conforme sa nòva gramàtica, qu'es fundi una Acadèmia de bones lletres per doná llum d'en tant en quant a n'aquells esperits un poch discordants, y amb una paraula, procurá que tots es literats sian abans qu'acadèmichs, entussiasmes catalanistes, qu'estimin sa nòstra llengo, que la fassan lluhí, que l'emplehigan amb bons fins. Y que sovint, però molt sovint, la vestin de gala y la fassan apareixe a n'els uys estrañs una llengo riquíssima, flayrosa, tot una.

Y, a propòsit, ja deus sèbre amich méu, que fa cosa de quatre anys se publica a dins Mallorca un setmanari titulat L'IGNORANCIA, diariet de modestes dimensions; el qual dona a llum trabays de més ó manco gust literari, però que s'ha fèt es periòdich més popular de Mallorca precisament perqu'está a s'alcan de totes ses inteligències y de totes ses bosses. Ydò, aquest setmanari tant petit com es ha resòlt es problema més difícil, qual es despertá en-vers de sa nòstra llengo cèrt amor a n'es còr d'els mallorquins. Fa sis anys no més que ningú ó casi ningú sabía lletgí una paraula mallorquina; avuy qui no sab lletgí L'IGNORANCIA es perque no lletgeix

altres periòdichs; milló diré encara, qui no lletgeix L'IGNORANCIA son els forastés ó els mallorquins que pretenen essè forastés. A la pagesia aquesta petita publicació ha fèt lo que no fará cap altre periòdich; a cèrtes viles d'importancia s'hi vénen els ecsempars a cents, de manera qu'allà ahont no sabían lo que era un diari avuy hey entra L'IGNORANCIA y es lletgida amb afañy, amb vertadé delit. Es sa publicació més susceptible a n'es fi que se dirigeix sa premsa; perqu'entra per tot, desde sa casa d'un cavallé a sa cabana més humil d'es nòstros pagesos.

Y naturalment aquesta popularitat ha d'influhí y molt amb s'estudi de sa nòstra llengo y no sòls amb axò sinó que també ha d'influhí amb s'ilustració general d'aquesta illa. Perque si bé es veritat que L'IGNORANCIA no es una publicació científica, ni estrictament literaria, en camvi es un d'aquells periòdichs que generalisan, si no es sèbre, al menys sa moral més pura y aquelles enseñanses pròpies de sa gent que necessita una distracció saborosa y senzilla es mateix temps. Posau en mans d'un pagès rústich un diari de bombo y s'hi adormirá tot seguit. Entregaulí un periòdich com L'IGNORANCIA que parl de cohites, que duga entre y entre qualche ronlaya de bona moral, un coverbet qu'el fassa riure d'en tant en quant; y notareu qu'aquest pagès rústich a poch poch pendrá cèrt amor a sa lectura y fins y tot pendrá sa ploma amb ses séues duríssimes mans per escriure qualche coseta y ferle sortí amb lletres de móllo cosa qu'ell may havia somiat. Y axò ha succehit a L'IGNORANCIA; perqu'has de sèbre, amich méu, que L'IGNORANCIA es de tots els mallorquins, tothom qu'hey vulga escriure hey escriu; y en pròva qu'es una publicació més popular que literaria bastará dirtè que jò a vegades hey eschich, encara que comprench que es qui comandan comportan sa méua temeridad, no per mereixèra sinó per indulgència y bòn amor.

Ses cartes que t'he enviades han sortit, a demunt L'IGNORANCIA de manera que per atenció de sa bona amistat que te

profés, t'hauré d'envià es quatre ec-semplars que duen ses quatre cartes. Per sa mòstra notarás que s'ortografia de L'IGNORANCIA no es sa més convenient per s'unidat de sa llengo catalana axò es vè; però també es vè, qu'els qui fundaren aquesta publicació degueren tení en conta s'obstacle que s'oposava à n'aquesta banda, y varen inventà una ortografia convencional si vòls, però sa més apropòsit per sa bona intel·ligència d'els mallorquins. Seria molt hò que L'IGNORANCIA sufrís una reforma ortogràfica, però aquesta reforma ha d'essè paulatina, prudent, sense temeritats que li poguessen llevá es seu principal mèrit qual es sa comprensió general; y que poguessen comprometre es fi à ne que va dirigida.

Vat'aquí, amich mèu, tot quant sé de sa nòstra llengo; mira si som ignorant; però agraím al menys sa mèua voluntat de complaurentè y de no respòndre à ses téues cartes amb so silènci que tú haguesses pogut traduhí en desprey ó desatenció.

Ton amich de sempre,

† F. G.

A UNA POLLA.

Trenpant un pòch mà ploma,
Que no es del tot ja nòva,
Venç à darte una pròva
De santa gratitut.

Y encara que mereisques
Ploma més ben tayada,
Si aquesta no t'agrada
Jò he fet lo qu'he sabut.

Treguent totes més fòrses
Per tu... ¡gran maravella!
Vuy recordartè, estrella,
Lo molt que t'he estimat.

Més ¡ay! no puch cantarte
Ni amb lira ni amb guitèrra,
Puis d'ensà que duym guèrra
Va tot desbaratat.

Tant sòls pensant els dies
Que junt amb tú passava
Lo mèu còr ja s'esbrava,
Ja li fuitx sa tristor.

¡Que farà si es recòrda
De tes paraules dolces,
Qu'ara tu ja t'espolses
Deixant just s'amargor?

¡Que farà si se gira
Y mira tes promèses
Del tot ja desatèses
En gròssa deixadès?

¡Que farà si s'espèrta
Del sòmit que li passa
Y vèu que no hey ha trassa
De còmpondre ja rès?

¡Olvida! sí... ¡olvida!
Aquells dies preciosos
Que riguent ufanosos
Passavam per allà...

¡Olvida! aquelles hòres
Que corrian brioses
Passant ¡tan orgullosos!
Sense may aturar.

Puis mentres que n'olvides
Es temps que ja passaren,
Ses còses que olvidaren
Diré jò sense pò.

Tan sòls perque tu vèjes
Al compàs de mas còrdes
Que si tú t'en recòrdes
També m'en recòrd jò.

JUA-GA-SA.

L'AMOR D'ELS AMORS.

(HISTORIETA DEDICADA À N'EL BELL SECSO.)

Contavam l'añy mil vuytcents vuytanta, y à n'es pòble X creixía una jove, morena, admirable, hermosíssima, y al pareixe tant senzilla còm sa paloma y més pura que l'aua. En los séus uys y fisonomia, apareixía un no sé què d'estrany qu'aumentava més y més sa séua hermosura, cert atractiu que representava una energia imponderable; sobre tot, rès tan poderós, ni tant resplendent he vist còm sa mirada de sos negres y afables uys; rès tant rich, tant magnífich, còm sos rossos cabeyes d'òr; rès tan atractiu còm sa séua mirada: ¡y aquell son coló moreno! ¡Valgam Deu! no, aquell no era es moreno mate de ses italianes, ni es sonrosat de ses espanyoles; era un moreno resplendent, encès, y que ¡cosa extraña! produheix s'efecte d'una blancor nítida y resplendent.... però no heu podèm tení tot, al mitx de tanta hermosura, y par demunt tal concurs d'atractius descollava en certa manera, y als uys d'els demés, sa triste y repugnant qualitat de sa coquetèria.

Contava apenas sos quinze Abrils, y ja havia tenguts varios pretendents, é innumerables que, pòch agosarats encara, aufegavan sos sospirs dins es vall de llàgrimes de son pit.

En Bartomeu era un d'aquests.

La séua ànima tenia sèt d'amor, y axí fonch que tant pròpme la vé còm l'aymà, y apenes l'aymà quant la séua ànima (repeteisch) s'emborratxá de tal manera amb son amor, que tant de dia còm de nit, tant à s'hora de descans, còm à sa de devertiments, tenia dins son cap una infinidat d'amorosos pensaments, forjava mil y mil sòmnis de delícies, adornats amb flòrs de mil colors y projectes de ditxa y felicitat.

Son pit bategava cada dia amb més

intranquil·tat, fins qu'un decapvespre caygué sa casualitat, que sens sèbre còm, es trobaren costat per costat; baixaven els uys cada pich que impacients à més no podè ses mirades s'encontravan, y al mateix temps ses séues galtes tornavan més vermeyes que la grana.

Embabayat nòstron jove amb aquelles atractives mirades, tal fonch s'efecte que causaren en ell que enterbolida sa vista, y brollant de son lleal pit no més qu'amor li dirigí varies paraules entrecortades per los sospirs, que s'escapavan de son pit.

Ella despreciá son amor desd' un principi, però al pareixe tan sòls era amb sa boca, y axís fonch qu'amb ses demés paraules qu'es dirigiren pogué compendre el jove qu'en certa manera li supl·cava amor.

Passaren dos, tres, quatre dies, y ses expressions que durant ells es dirigiren, foren dolces còm sa mèl, però, ¡ay de tú, Bartomeu! na Margalida únicament te demòstra amor per goñarsè ses téues simpaties, y colmá després sa téua tristesa y desdita!

Y axís fonch; passats, pues, dos ó tres dies mes, ja sabé (ó per milló dí) vé per sos pròpis uys qu'un altre jove, li feya l'amor, y qu'ella fentli sa mitja contestava al pareixe à quant li demanava, sens fé cas de ses furtives y amenaçadores mirades d'En Bartomeu.

Vengué oportuna ocasió de conversá amb ella, y En Bartomeu rompé es silènci amb un ¡ay! tan esglayat qu'amb so tal sospir donava á comprendre s'estat en qu'es trobava.

—¡Que tens, apreciat Bartomeu? (digué na Margalida.)

—Tu heu sabs, Margalida; tu sabs que mon pit sòls batega per tú, que sòls suspira per ton amor; y que no més somia disfrutá d'ell, (respongué.)

—Bòno; ¡y què? ¡que vòls dí amb axò?

—¡Y tú encara m'ho demanes? ¡y tens paraules per contestá d'aquesta manera? Jò me creya posehí ton amor, me pensava essè s'iman de ses téues simpaties...., mes, ¡ay! qu'aquells sòmnis que m'forjava ses nits passades, junta'ment amb ses promèses de faèl amor, que sortian de sa téua traydora boca, foren neu qu'es fongué, foren flòrs d'un sòl dia qu'òbrin al matí son calzer, per da una besada à l'aua matinera, y al capvespre ses séues antes hermoses fuyes jauen baix de son tronch tirades ja per á sempre en l'ombra de l'abisme; sí, Margalida, ton amor fonch una ròsa; ròsa que m'pareisqué també al principi me besava alegre y amorosament, qual si fós la sonrosada auba; ròsa en fin qu'ara sepulta ses tènres y senzilles fuyes de mon amor, en l'abisme de s'olvid; sí, Margalida, tú no m'estimaves; tú m'enganaves quant deyes volermé tant de bé! ¡ah! ¿per que obravas axí? ¿per que jugavas amb mon còr encara de nín?

Callá aquí s'enamorat jove, baixá son antes alegre y altiu cap; dues llágrimes purpurines havían aufegat sa séua yèu, y res més es sentí que sos tendres y fondos sospirs del traydora ment enganat jove.

—No, Bartomeu, jò no t'enganava; jò patia per tú; jò t'aymava; però som encara jove; no convé, tròb, comensá tant prest sa llarga carrera de l'amor; tú heu comprens més que jò.

—Sí, Margalida, ja t'entench; n'hi ha d'altres que t'encanta més que jò; que t' saben cautivá amb ses séues traydores expressions; amb una paraula, que son amos absoluts de ton còr; però, bé fás, res hey tench que dí, tú sòls ets dueña de tú mateixa, fè lo que bé t pareixca: però confessém al menos que m'enganavas, y may més tendré remordiments de no posehí ton amor; sí, Margalida, fém aquest favó, dám la mòrt ó la vida, consòla per sa derrera vegada à mon contristat còr.

—No, Bartomeu; jò no t'enganava; sa veritat à n'es séu llòch; sí, jò t'aymava, jò sent encara dins mon pit s'abrassadora flamarada de ton ardor; sí, jò hey sent encara, Bartomeu, fondes rèls de ton amor que van enfondantsé més y més à cada paraula que m dirigex.

—¿Per que, pues, ets tan ingrata? ¿per que me desprecies? jah! no, Margalida, tú no m'estimes; no, per sa méua desgracia no he tengut sa ditxa de causá en tú s'innensa impressió, que tú infundeis còm més va més dins mon pit! no, ton còr no s'ent traspasat per ses sajetes de mon amor, sinó per ses verinoses fletxes d'aquest jove, que rondetja ton carré, y que si Deu m'ajuda no ha de consegú sa téua hermosa y petita mà.

Romp na Margalida amb sospirs, vejentlò inflammat de l'amor de son contristat jove, y agafantli sa mà li jura amor elèrn, sellat per una llágrima que temps havia goylava per mitx de ses séues llargues y negres pipelles.

Passá mitx any, y els dos joves disfrutavan de sa més tranquila pau y felicitat; al entrá sa primavera, quant els camps altre vegada es cubreixen de verdor; y ella després de vestida amb un vél blanc còm la llet, havia fèt amb ell un núhu tant y tant fòrt, que per més qu'haguessen fèt. no l'hagueran romput, ni la ausència ni fins y tot la mòrt; núhu que qual l'ànima es immortal; amb una paraula, s'havían desposats. Passaren dos ó tres anys, y Deu los concedí un nin y una nina, qu'eran nòu miray de sos pares, més vius qu'una centella y etxarovits fins podé més; salut no los ne mancava, estavan molt ben acomodats, tot los anava vent en popa; amb una paraula, de cad'any disfrutavan més de tranquilat y ditxa; ni Adam fench tan ditxós quant al des-

perdá vé al séu costat à Eva en el Paradís!

Son amor per res necessitava de la matèria, era amor de l'ànima, y còm ella era immortal.

Era l'amor d'una mare per son únich fill.

L'amor d'un lleal militar per son rey y per la pàtria.

Cadascun tenia en s'altre; el pare, el fill, el germá, l'espòs, l'amant; amb una paraula, tot quant pòt tení, tot quant pòt influí en la séua ecstència.

Axis s'aymavan, y axis deü aymá tot sér que desitja bé à un altre, deixá que l'amor li ròb la séua pròpia voluntat, y que no li deix tení altre voluntat que sa del sér qu'ayma.

Aquest es l'amor d'els amors.

Ara, perdonau lectors, si trobau que no m'he sabut desfé d'es trunfos de lo més bé, ó si trobau que mon llenguatge es vulgá perque ademés que som ignorant de dues sòles, som jove y apassionat, y l'amor no té més qu'una espresió, y à n'aquesta la pronuncian tots els que s'enamorán y ayman; còm los nostros espòsos.

NAUJ ERTSEM.

GLOSES Á SALTS Y Á BOTS DESBARATADES.

Día cent y ú de Jané
L'any que va neixe En Jordá,
Prenia un bañy de la má
L'amo'n Tòni Pellicé;
Tan prònte còm heu sabé
S' Ajuntament de Moscarí
Dispongué passá el rosari
Y que tots el séus vecins
No s'posassen polvos fins
Que'l véssen torná à Caymari.

L'any dessèt quant comensá
A dins Mallorca sa fébra
Feyan corre mitja llebra
Dos coixos per dins la má,
En temps que'l Rey Baltasá
Habitava dins Ervissa
Enseñant de serví missa
A n'es Vicari Ramon
Per trobá dins tot lo mon
Una atlòta casadissa.

S'enginé de sa marjal
Ha fet un esperiment
Per tapá es forat des vent
En que sia del mestral,
Y cura es mal de caixal
Amb purgues y vomitius
Y casi tots els estius
Los passa dins una còva
Apadassantsé sa ròba
Amb aygo-fòrt y calius.

L'amo de Son Turmassòt
A dins es mes de Febré
Va empaltà un jinjolé
De figuera bordissòt:

Quant va coneixe En Massòt
Aquesta gran picardía
Va demaná per novia
Sa fya d'En Miquèl Agre
Qu'era una atlòta molt magre
Qu'anava sense camia.

De sa vall es garrigué
Y es virell de sa Vileta
Tengueren junta secreta
Dins es camp de Son Suñé
Acordaren qu'es boué
Que guarda es bòus à Son Vasa
Que fós sa primera espasa
Des tòros qu'han projectat
Pe ses Fires de Ciutat,
Y que'l capeás amb un ase.

En Pere Nòfre Seguí
Quant sortia de matines
Ensenava à ses fadrines
De dí missa en mallorquí,
Al entretant s'esgotzí
Qu'está veynat de can Blanes
Repicava ses campanes
Des convent de Lluchamet
Perqu'es séu fuy Bernadet
Berenava de quartanes.

Un pastó de Son Servera
Y un porqueret de Llubí
Jugavan un escambrí
Dalt es castell de Cabrera:
Quant los va veure el sen Pere
S'en va aná lo més formal
A sa torre des señal
Y allá demunt unes peñes
Los va fé sebre per señes
Qu'havía trèt un caixal.

A n'es llòch de més endins
Que veym pintats à n'els Mapes
Diuen que ses dònes guapes
Encalsan sempre els fadrins;
Y que'l rey des Biduhins
Está de rabi qui esclata
D'ensá qu'ha sabut qu'En Rata,
D'andarins emperadó,
Té fama dins Aragó
De corre sense sabates

S'altre día un bergantell
Qu'estava un pòch desmenjat
Se va empassolá aviat
Dotze tèrres de vadell,
Sèt cortons de moscatell
Y encara tenia sèt
Y fam, y mèstre Nofret
Li va fé òlla d'un bòu
Y el s'acabá amb tot es bròu
Quant ja casi estava fret.

UN EMPLEAT DES CARRIL.

XEREMIADES.

Don Marian Aguiló, mallorquí, bibliotecari de Barcelona, y que fa dins aquesta Ciutat sa retxa ben amunt en matèrias de literatura, está publicant una partida d'obretes curioses antigues, que son de lo més hermós. Cerca aquells ecsemples rars que casi ja no se tròban

per llòch y los reproduheix fins a n'es punt de que sa lletra, es gravat, es coló de sa tinta y fins y tot es mateix papé son fets apòsta imitant sa impressió de s'edat miljana.

Darrerament hem vist ses «Cobles de tristor de les tres naus catalanes de conserva» y el «Cançoneret y miracles en lahor del Psaltiri ó Roser» que no pòden essè més agradables ni més ben imitats.

Recomanam aquestes obretes a n'els nostros lectors.

***

Es cèrt qu'aquesta setmana Santa passada els homos anavan devòts; però ara si qu'hey van ben de-vòts. Ara tots cercan billet, sense essè dins sa Corema; y n'hi ha que per donarnè de billet, surt de la parroquia cada día.

¡Y axò, que ja están en temps de pancaritats!

***

Don Marcell Menendez Pelayo es a Mallorca.

Aquest señó es aquell jovenet qu'abans de tení vint y cinch anys ja era acadè-mich de s'història; per lo molt que sab, lo bé que pensa y parla, y lo hò y sustanciós qu'escriu.

Es un sabi tan sabi que casi pareix un ignorant còm nòltros, tan modest que no fa cas de baixá des pedestal ahont sa fama europèa l'ha posat per entrá dins el Congrés de Diputats y defensá els interessos d'una illa tan petita còm Mallorca.

Deu li dó vida y acèrt, y lo que més li convenga per lográ la séua felicitat temporal y etèrna.

***

A bordo d'es vapor *Menorca* durant sa darrera travessia que va fè, neixqué un ninet; suposám qu'es nostros lectors ja están enterats de s'assunto, p'els altres periòdichs; però lo que mos obliga a prendre sa ploma, y a repetí lo que han dit ja altres diaris de sa localitat, ha estat es doná s'enhora-bona a Don Francesch Cardona y a sa simpática se-ñoreta Pèpa Riera, que tan desinteresa-dament s'ofiriren a essè els padrins de aquell infantó qu'amb motiu se li pòt dí fill de la mà. Es batisme va essè celebrat dins l'Iglesia de Sant Jaume, y es nòm des nin, es el des séu padrí.

Mácsimes y conseys p'es jovent del dia.

(TRADUCCIÓ ITALIANA.)

Es matrimòni des jove amb sa véya y d'es véy amb sa joveneta, es sempre una obra esgarrada; es matrimòni de

dos véys es una broma innocent ó una caricatura alegre de s'amistat.

Perque un matrimòni sia felís, es molt més necessari sa conformitat que s'armonia des genits.

No cregueu may a sa dòna que vòl coneixe tota sa vòstra vida passada y vos jura que de tots mòdos vos estima-rà. Essè franch, vòl di mostra es fanch de ses nòstres sabates, ¿y qui no té un pòch de fanch a sa sòla des séu mon moral?

Els viudos sempre han estat preferits, axí es que ses dónes los perdonan molt fàcilment una dotzena d'anys demés.

No se pòt dí lo mateix de sa viuda, aquesta per bona que sia, sempre deixa aná gust de sopes recaufades.

Si vos agrada s'hermosura, pensau que sa més duradera, es sa que viu a n'els uys y dins el còr; sa que més aviat desapareix es sa des llabis y sa des cutis.

Si vos agrada sa virtut, pensau que sa primera de totes, a n'es matrimòni, es sa bondat.

Dí que no se pòt estimá més qu'una vegada amb sa vida es una de ses be-neytures més gròsses; cadascú per si mateix se pòt convence de lo que dich.

(Acabarán.)

PEP DE TOTS.

EPIGRAMES.

En Tomeu, pòbre cessant,
Vestit prim se passetjava,
Amb un fret que trepanava
Que 'l veurèl causava espant.
Vé qu'un amich séu l'atrapa
Y li diu:—¿Que no tens fret?
—No m'en falta gens, Peret;
Lo que m'fa falta, una capa.

Un hòmo pletetjadó
Un indiòt va comprá
Apòsta per regalá
A n'es séu procuradó;
Y quant el va havé pagat
Digué es pagès:—¡Té pigòta!
Respòn s'altre amb gran xacòta:
—Es señó está vacuát.

MESTRE GRINOS.

CRIDA.

Qualsevòl persona qu'haja perduda una clau qu'a n'es pareixe es de caixó ó mòble no molt gròs, que pas pe s'Administració d'aquest periòdich y donant ses señes se li entregará.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH—Mos ho repartirém còm a bons germans.
SEMBLANSES.—1. En qu'ara vénen.
2. En que s'acaba.
3. En que no valen rès.
4. En que son males d'enderinà.
TRIANGUL....—Ventadó - Ventad - Venta - Vent-
Vén-Vé-V.
XARADA.....—Mo-li-ner.
CAVILACIÓ....—Terrés.
FUGA.....—Vos qu'amb so mirá matau
Mataumè sòls que'm mirau
Mes m'estim que me matau
Que si visch y no'm mirau.
ENDEVINAYA.—Sa lletra E.

GEROGLIFICH.

AMOR : : DIRN
GAT
UN BUÑOL FRANCÉS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un rellòtge a un carnicé?
2. ¿Y un cabré a n'es ferro-carril?
3. ¿Y una bota congregada a una botiga de vendre?
4. ¿Y L'IGNORANCIA a sa festa de La Trinitat?

MESTRE GRINOS.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, es mèu llinatge; sa 2.ª, es llinatge de sa mèua dòna; sa 3.ª, lo qu'es ella; sa 4.ª, es mèu segon llinatge; sa 5.ª, una consonant y una vocal y sa 6.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

PREGUNTA.

¿Quin día es en tot l'añy que ses polles duen més polvos a sa cara?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

GIRA GRA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ECSEMÉ.

FUGA DE VOCALS.

M.r. i s.m. n.m.l.
N. s. v.c.l. m.s. s.n.z.ll.
C.n.ch j. d. s. c.r.t.ll.
P.r. x. q.st. q.r.t.ll.
V. s.ns. c.p v.c.l

ELL.

ENDEVINAYA.

Jò som blanch y he estat ben negre;
Som luent y he estat ben lleitx;
Abans ningú me mirava
Y ara fás molt de papé.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

26 ABRIL DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.